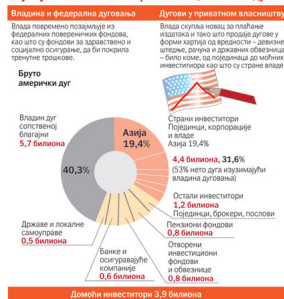

Вашингтон – Два политичка тора у америчком Конгресу и даље су укопана у својим рововима, не успевајући да приближе гледишта и примакну се ближе договору да се, подизањем законског лимита за задуживање владе, избегне банкрот државе.

Републиканци су наставили свој симболички маневар изгласавања у Представничком дому своје верзије кресања буџетских ставки и уставног амандмана који владу обавезује да води уравнотежену фискалну политику, уводећи уједно и конгресну „супер већину” као неопходан услов за свако будуће повећавање пореза.

Чијих је 14 милијарди америчког националног дуга?

Време истиче: према свим прорачунима, неопходно је да се политички договор постигне до краја ове недеље, како би се до 2. августа – дана када ће влада остати без пара да подмирује своје обавезе и исплаћује повериоце – обавиле све неопходне конгресне процедуре.

Политички систем је пренапрегнут до крајњих граница, пошто овде нема механизма да руководства две партије своје конгресмене принуде да гласају за решење које усагласе страначки врхови. Неки истакнути републиканци, међу којима је најгласнија претенденткиња за председничку номинацију Мишел Бекман, изјављују да нипошто неће гласати да се плафон за задуживање подигне.

Овај заплет донео је један од највећих идеолошких сукоба у новијој америчкој историји, при чему су републиканци први пут остали без свог „центра”, оног језгра које је увек било за разумне и практичне компромисе.

Под притиском ултраконзервативног покрета „Чајанка” и такозваних специјалних интереса, најстарија америчка партија направила је велики искорак у десно, са јасно

показаним намерама да тамо и остане.

Оно што се у атмосфери коју ствара тврда реторика два табора не види најјасније – то је да ли је то само вербална ватра да се задовољи изборна база, како би после тога могла да се обави политичка трговина.

Таквом уверењу у Обаином кругу, за сада, најсклонији је Тимоти Гајтнер, секретар Трежерија (финансија), који каже да је „апсолутно” уверен да ће до погодбе доћи.

„Вашингтон је компликовано место и, упркос свему што се чује, гледишта се приближавају”, изјавио је у једном ТВ интервјуу.

Томе се нада и остатак света, с обзиром на опште процене да би поремећај у америчким финансијама имао „домино ефекат” и на глобалну економију, а пре свега на својим унутрашњим невољама већ дестабилизовану еврозону.

М. Мишић

(Политика)